

Nemrznoucí 2006

aneb

...jak i na podzim může být horko...

Nemrzoucí

20. – 22.10.

*Ale už, krucinál, himl hergot!!!! Zase jsou volby! Akt samotný je mi ukradený, protože je mi jasné, že ať voliči dělají co chtějí, je stejně předem rozhodnuto. Co mě rozčiluje, že termín konání toho nesmyslu zase zasahuje do začátku výpravy!! To mi opravdu dělají naschvál. Na webu si vždycky najdou, kdy je výjezd a schválně to tam dají! Mrchy!! A takto zasahuje politika do činnosti Hells!
Rozběsněný Dig!*

Tak jsme se opět sešli. Tentokrát nás čeká první podzimní výprava s ubytováním v teple (jak alespoň doufáme), bez doupat, bez spacáků. Trasu připravuje Jana ve spolupráci s Digem, jestli se nepletu.

Protože to byla ale současně také poslední víkendová výprava sezóny 2006, chtěli jsme si jí užít. Takže se zvolila trasa ne příliš dlouhá, řekněme spíše odpočinková. Cílem cesty byla jako obvykle... Praha. Ale předtím jsme měli jet vlakem do Kolína a přes Kourim a Velké Popovice zpátky. Tolik v krátkosti o trase.

Původně jsme měli vyrazit chvilku před sedmou abychom stihli vlak v 19:38. Ještě odpoledne jsem ale dostal od Jany SMS. A proč to psát vlastními slovy, když to můžu přepsat přímo:

„Zdravím a informuji, že odjezd od Digů se posouvá o hodinu později, na 19:50–čekáme na Vencu z Krušnéhoří Janatova“.

Tolik Jana.

Na Vinohradech jsme se sešli v hojném počtu šesti lidí. Dig, Hanka, Já, Jana, Tatranka a Petr. Měla jet i Jarka, ale ta to na poslední chvíli ze zdravotních důvodů zrušila. Snad by mi to bývala ani neřekla, což mě trochu mrzelo.... Jen tak mimochodem mi to sdělila přes ICQ když jsem se jí ptal, jestli na Vinohrady půjdeme spolu. No jo, no. Co nadělám...

I když jsem se snažil dorazit na Vinohrady, do Polské ul. 7, později, nějak se mi to nepodařilo. Stejně jsem byl na místě krátce po osmnácté hodině. Ale kupodivu a nezvykle jsem nebyl první. Ba ani třetí. Byl jsem totiž druhý. Jana mě zákeřně předběhla. Za chvilku dokonce přišla Tatranka. A včas!!!

Ještě jsem si šel koupit nějaké pochutiny a hlavně pití. Když jsem se vrátil, byla pryč Jana, protože se šla někam nadlábnout. Rychle jsem si sbalil věci, bál jsem se totiž že mi to bude trvat dlouho. Naštěstí ale ne, takže jsem mohl jít za Janou. Našel jsem jí hned napoprvé, u Krbu. Polívku už měla za sebou, tak jsme si společně dali jenom pivo.

Po návratu, to už bylo myslím po sedmé, jsme dokončili přípravy. Já jsem třeba holkám i sobě dofoukl kola. No, vlastně to byla jediná příprava. Měli jsme ještě čas...

Krátce po 19:45 jsme už ale čekání ukončili. Odjezd!

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	1763	0	0	11

Kola a sebe jsme přestěhovali do přízemí a na ulici, kde na nás už čekal Petr. Zase měl provokativně svojí oranžovou reflexní vestu. Proč on nechce tu žlutou, policejní...

Na chodníku jsem zjistil, že jsem se na ty svoje brzdy přecijen asi podívat měl. Vzpomněl jsem si totiž že už minule mi kvůli moc velkému zdvihu nefunguje parkovací brzda. No a i když jsem zastáncem hesla, že se věci časem vyřeší samy, jak se říká „to vyhnije“, brzdy se mi samy neopravily. Tak snad přistě...

Jeli jsme na Masarykovo nádraží, takže obvyklou trasou okolo Riegrových sadů, okolo Ministerstva informatiky a Viktorky Žižkov na Bulhara. Tam mi nějak začala zlobit přehazovačka, vůbec nechtěla řídit.

Dojeli jsme k nádraží a zastavili až kousek od cedule s odjezdy. Byli jsme tam skoro sami, když nepočítám pár desítek cestychtivých neznámých lidí. Nás ale zajímali jenom dva. Honza a Venca. Měli jsme asi půl hodiny do plánovaného odjezdu vlaku. Čekali jsme a čekali, ujasnili jsme si například, že Venca nepřijede vlakem, ale přijede od metra s Tomášem, který se s námi přijede alespoň rozloučit, když už se mu nechce vyjet.

Oba neznámí, Honza i Venca, se objevili téměř současně. Venca si potřásl pravicí s Hankou a pak s Digem, kteří nebyli na výpravě „Vymaštěná“, kde jsme ho viděli poprvé a tím bylo seznámení u konce. Na víc nebyl čas, protože se už přišoural náš vlak. Dvoupatrový moderní pantáček. Dveři bylo pro nás tak akorát, do jedné jsme totiž šli po dvou. Vkt.

Pro ty, kdo tomu nerozumějí: České dráhy umožňují tzv. zjednodušenou přepravu kol. To vypadá tak, že u vlaků typu „pantáček“ může pasažér uložit jízdní kolo na plošině u dveří. Musí jej zabezpečit a celou cestu ručí za jeho zabezpečení. Na jednu plošinu se vejdou dvě kola. Průvodčí to však neradi vidí. To jsou okolnosti naložení kol po dvou.

Dig.

Já jsem se pořád tak šikovně motal, že jsem šel do dvojice s Janou. To je dobře. Příští hodinku budu ve společnosti této příjemné mladé dámy, která má navíc lístek a ví kde vystoupit ☺.

Cesta vlakem uběhla docela rychle, možná proto, že jsme si s Janou četli články z novin. Jako třeba o anorexii nebo o medvědovi, kterého ruští úředníci opili, aby ho mohli bez problémů předhodit před pušku Španělského krále...

Za zmínku z cesty stojí snad jen poznámka průvodčího k nějaké vystupující slečně. Té totiž radil, že když neví, jaká je zrovna stanice, tak se může podívat na informační panel z diod, který je u dveří, dokud ještě funguje. Tato poznámka podnítila mou zvědavost do té míry, že jsem se ho zeptal: „To by také nemuselo fungovat?“ Odpověď že dotyčné zařízení funguje málo kdy mě trochu překvapila...

Janu mě vyslala, abych ostatní informoval o tom, že vystupujeme na zastávce Kolín-zastávka. Má mise byla velice důležitá, protože to skoro nikdo nevěděl. Vlastně nikdo, za Digem jsem nebyl. Všichni chtěli vystupovat přímo na Kolínském nádraží. To by si dali.

Při návratu z mé vlakové mise, jsem si všiml další pozoruhodné zajímavosti. Na jedné dveřích byl totiž nápis „NEVSTUPOVAT, POKUD VOLTEMTRY UKAZUJÍ NAPĚTÍ“. Tedy to jsem ještě neviděl.

Kolín-zastávka byla (a předpokládám že ještě stále je) skutečně jenom zastávka. Ale vystupování jsme zvládli. Ještě nás pan průvodčí spočítal jestli jsme vystoupili všichni. Bylo to v pořádku. Popojeli jsme za koleje, kde jsme se rozhodovali, jestli se oblékneme do našich slušivých žlutoreflexních vest. Poslechli jsme Janu, protože říkala, že kousek pojedeme po silnici. Za kolejemi jsme najeli na starší most určený jen pro pěší a nás, cyklisty. Za ním ale následoval most nový, železobetonový. „Jak by se po něm asi tak jelo ve dne, kdy by na něj bylo dobře vidět?“ říkal jsem si. Nejdřív to bylo nahoru, ale potom zase příjemně dolů. Sjeli jsme z mostu a dostali se na silnici. Aha, to je ta silnice. Jak daleko po ní asi pojedeme? A kam? Moje nevyřčené otázky byly ale vzápětí zodpovězeny.

Snad jen tak po padesáti metrech jsme zajeli k budově, která svou velikostí, osvětlením a hokejisty uvnitř nápadně připomínala Zimní stadion, kde jsme měli strávit tuto noc. Takže jsme si vesty oblékali jen kvůli tomu kratičkému kousku silnice? No Jano... ☺.

Jana šla zařídit potřebné formality, ale byla tam jen krátce. Hned se vrátila s klíčky a informací, že můžeme vejít. Kola jsme dali do šatny, podle trvalého pachu potu, zřejmě pánské. Tak, kolečka naše milá už byla ubytovaná. Zbývali jsme my. I tuto část šla samozřejmě zařizovat organizátorka Jana s Vencou. Já jsem se k nim připlížil zrovna ve chvíli, kdy Jana marně pátrala ve své paměti po příjmení Honzy. Rychle jsem přispěchal s pomocí. Vyhrkl jsem snad první jméno, které mne napadlo a zřejmě zrovna to správné. „Soukup“ A bylo to. Dostali jsme klíče od třech pokojů a nějaké instrukce. Jako třeba že musíme vypadnou do desíti hodin ráno, spíš tak do půl, protože mají přijet školáci na trénink.

Pokoje v prvním patře jsme našli hned. Počty postelí a kvalita místností různá

pokoj holek

pokoj kluků

V kombinaci s mojí věčně blbou ostýchavostí to dopadlo nakonec tak, že všechny ženský bydlely s Digem na jednom pokoji a my ostatní kluci jsme byli ve druhém. Ach jo... ☺.

Moc jsme se ale ve svých kutloších neohřáli, protože jsme šli do hospody. Jedna byla přímo v budově stadionu, tak jsme jí rovnou využili. A pilo se a pilo až do zavírací hodiny o půlnoci. Pilo se a pilo, jen já jsem moc nepil. Za tu dobu, co jsme tam byli, jsem měl jen jedno jediné pivo, Gambrinus 12'. Nějak mi to nešlo. A ještě jsem při té bujaré zábavě stihl usínat.

Vkt.

Tedy to je pohled Viktora. My ostatní jsme se bavili docela dobře. Ono to totiž podle toho co vypráví Viktor vypadá, že jsme si sedli a klopili tam jedno za druhým. Tak to samozřejmě nebylo. Nikdy to tak není. Všechno co se nalejvá v hospodách bereme jako pochutinu. Kromě případů: Je-li zima, pak čaj a grog na zahřátí. Je-li horko, pak pivo na

ochlazení. Je-li žízeň, pak pivo pro uhašení. Ale na výpravách se neděje takový to „na plech“.
Dig.

No nic. Dobelhali jsme se těch 10 m na ubytovnu do našich pokojů. Hladový Venca si ještě uvaril konzervový guláš a šli jsme spát...

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Kolín	43	1766	2,39	12,1	13-20

Sobota 21.10

Je to divné. V této cyklistické společnosti nějak degeneruji. Čím dál častěji se probouzím později. Jako třeba dnes. Probudil jsem se zase až po sedmé. To je hrůza. Ani jsem proto nemohl psát zprávu jako na letošní první výpravě. Jde to se mnou nějak z kopce...

Přípravy k odjezdu byly zahájeny návštěvou oné místnosti. Rozebírat dál to snad nemusím. V té době byl náš pokoj navštíven Hankou a jejím zákeřným foťákem. Nebo by to mělo být obráceně? Každopádně onou

místností je vysvětlena má absence na fotce. Ta prázdná postel - tam nejsem já ☺.

Nasnídali jsme se,

otevřeli okno, protože byl u nás téměř nedýchateľný vzduch, sbalili se

a vydali se na cestu ke kolům. Bylo něco po deváté hodině.

Od ubytovny, tedy vlastně stadionu, jsme chtěli odjet hezky spořádaně podle silničního zákona. Někteří to ale nepochopili a jeli v protisměru. Odjížděli jsme v pravý čas, protože zrovna přicházely děti na hokej.

Až k železničnímu přejezdu jsme se ubírali cestou, kterou jsme minulý večer přijížděli, tedy přes onen nový most. Viděl jsem tedy za světla jeho okolí a také to, že se po něm jede skutečně dobře.

Za druhým mostem a za nádražím jsme se dali doleva nahoru. Jenže chyběla Hanka. Zastavil jsem se a čekal na ní. Jenže pořád nejela. A pořád ne... Nejela tak dlouho, že jsem si už nebyl jistý, jestli není náhodou už dávno nahoře, jestli jsem ji nepřehlédl. Dojel jsem tedy k ostatním, ale Hanka tam nebyla.

Vrátil jsem se tedy zpátky na most, abych zjistil, jestli se něco nestalo. Ale ani tam Hanka nebyla a neviděl jsem ji nikde okolo. Naštěstí jsem se ale otočil a zahlédl ji za sebou (tedy někde u přejezdu), jak tam vyjíždí z jedné postraní ulice. Prý tam fotila...

Nahoře na náměstí jsme se konečně sešli a pokračovali dál. Jeli jsme do kopce, po nějaké ulici, která je podle Jany rozkopaná od jakživa a asi napořád. Zastavili jsme před honosnou budovou Janiny základní školy, kde se zrovna konaly volby. Jana využila příležitosti aby šla vhodit obálku do urny a naplnila tak svá občanská práva.

Během kratičké chvilky co byla Jana pryč si Honza všimnul, že má nějak malý tlak v kolech, tak se hned pomocí všech dostupných pumpiček pustil do nápravy.

Po návratu nás Jana informovala o dalším postupu. Třeba o tom, že se omlouvá, ale že při cestě na silnici nás vzápětí čekají asi tři schody. To zase takový problém nebyl, jen pro pořádek bych ale měl uvést, že těch schodů bylo ve skutečnosti pět ☺.

Napojili jsme se na silnici a jeli. Zařadil jsem se jako druhý, hned za Janou. Trochu mě překvapilo, že před jednou křižovatkou Jana najednou dala „blinkr“ doprava a najela na chodník. Bylo to neobvyklé, ale jel jsme za ní. Asi chtěla zastavit. Překvapení ale nebralo konce, Jana totiž nezastavila, ale najela na přechod pro chodce a my všichni za ní, jako kachny. Teprve na druhé straně Jana prozradila, co to bylo za prasárnu. Asi jako jediná si před křižovatkou všimla, že doleva, kam jsme chtěli zahrnout, odbočit nejde.... No, jeli jsme dál. Hezky za sebou jako ptáci z čeledi vrubozobých a já na konci. To nejlepší nakonec ☺.

Dojeli jsme takhle až na kraj města, což byl jen kousek. To je ale velkoměsto, tenhle Kolín. A tam byl Kaufland. A k tomu jsme zahrnuli. Nechápu proč. Asi někdo potřeboval koupit nějaké zásoby. Ty lidi s tím jídlem taky nadělají.

No nic, zajeli jsme ke vchodu a zabrali tam možná tak polovinu místa určeného pro parkování kol. Venca, Petr a Jana se nahrnuli do obchodu a my zbývající jsme čekali venku. Dig se s Tatrankou dali do řeči s jedním místním pánem. No, možná se dal do řeči on s nimi. Já jsem se toho moc neúčastnil, jen jsem držel Petrovo kolo. Proč? Protože postrádá jednu malou, ale důležitou pomůcku - stojan.

Nevím co se dělo uvnitř, asi jen obyčejné orgie konzumu. I my jsme z nich něco viděli. Jako třeba chlapa, který měl nákupní košík narvaný až po okraj a ještě kus nad něj samými platy s vajíčky. Nic jiného. Nejspíš milovník volských ok, nebo palačinek. Nebo jeden stařík, který měl na nosiči svého

starého kola připevněný napříč pytel brambor, který trochu připomínal cyklobrašny.

Jídlo přišlo a jeho noví majitelé taky. Tatranka si ještě dala kafe z automatu a mohli jsme jet. U výjezdu mě ještě zaujala jedna štěkáci roura uvázaná u značky obchodu. Pronikavý pištivý zvuk, který snad jen zapřísařhlý pejsek označí jako štěkání, byl dost nepříjemný. Ale to nic. Kousek dál byl řetězem připevněn k mobilnímu stojanu na odpadkový koš pan Pes, dle vizáže trhací hlídač křížený s tahačem. Viditelně neví, že jeho věznění je jen symbolické. Jinak by to se štěkáci rourou nedopadlo zrovna valně.

Opustili jsme Kolín. Po chvílce a po první svlékací zastávce jsme se dostali do nějakých Radovesnic I. Ano, to I. není chyba, skutečně se ta vesnice tak jmenuje. To ovšem vybízí k otázce kde je II. Podle mapy na úplně druhé straně Kolína, na straně 55 E (můj Elektroatlas), nebo chcete-li 210 B používáte-li Turistický atlas Česko 1:50 000 (SHOCART, 2005) ☺.

Tam (v té verzi I.) jsme jeli nejdřív dolů a vzápětí zase nahoru kolem nějakého parku. V kopci se oddělilo zrno od plev, které jelo rychle vepředu, zatímco já s Hankou jsme si v klidu plevelili vzadu.

Kopec jsme ale bez problémů zvládli a blížili se k další vesnici. Překvapilo mně, že najednou zastavujeme a že zajíždíme k levému kraji silnice k jednomu domku. Co to? Zastavuji i já a divím se. Snad jsem neměl údivem otevřenou pusou moc.

Na znamení jsme všichni začali houkat. Kraválu to bylo jako na letišti a přesto nic. Nikdo se neobjevil. Po zahradě a samozřejmě hlavně kolem branky a vrat pobíhal jenom jeden vlčák. Jenže ten tam pobíhal i předtím, takže naše troubení nezměnilo vůbec nic. Jen ten pes si občas štěknul. On tam měl být nějaký Digův známý. Už o něm povídal, ale nevěděl jsem že to je tady. Z věčně rozestavěného domu ale nikdo nevycházel. Nakonec Dig napsal vzkaz a dal mu ho na branku.

Mohli jsme tedy pokračovat dál. Za Lošany následovaly nějaké Polní Voděrady. Divná jména. Ty by také nebyly pro nás moc zajímavé, kdybychom se tam nezdrželi. Jeli jsme s Hankou zrovna jako první, ani nevím, jak se to stalo. Projeli jsme pravotočivou zatáčku kolem nějaké polorozpadlé zemědělské usedlosti a jeli dál z kopečka. Protože se ale ostatní nějak nekonali, zastavili jsme na zastávce autobusů. Ostatní pořad nejeli, tak jsme kola opustili a šli si sednout na lavičku na druhé straně silnice. Zbytek pořad nikde. Povíдали jsme si o všem možném i nemožném, já jsem se zase učil masírovat ☺ a pořád nic. Až jsem to nevydržel, vzal kolo a jel se podívat, co se stalo, kde se zasekli.
Vkt.

No, já ti povím co se stalo. Vy s Hankou jste nás dojeli a předjeli v nějaké díře v zatáčce, kde jsme parkovali mimo silnici a jali se jim tady pomáhat od ořešků a jablek. Zcela nevěšmajícně jste svým tempem – netempem jeli dál.
Dig.

Musím říci, že mě to docela překvapilo. Flákali se neuvěřitelným způsobem. Kola stála a snad všichni byli kolem stromů ořešáků a sbírali a jedli tyto chutné plody. Vrátil jsem se k Hance, která si zatím na lavičce laubnický lehla. Pochopitelně zrovna když přijel autobus.

A po chvíli konečně příjezděli ostatní. Zahnuli jsme doprava a ne na cestu k lomu, to se divím, to se divím... Takhle nás ale zase čekala příjemná jízda z kopce, která skončila vlastně až na vyfrézované silnici v Libodřicích, opět kopcem. Bohužel nahoru. Ale šlo to. Jenom jsem se tam lekl jednoho psa, který na nás vybafnul. V dalším úseku cesty se nestalo nic zvláštního. Hanka se nás například nepříliš úspěšně snažila fotit za jízdy. Jeli jsme pořad rovně, zahnuli jsme až v Nouzově, kde nás čekalo zase mírné stoupání. Naštěstí do Svojsic jsme jeli dolů. Přes most a zase do kopce. Jak jinak.

Nahoře jsme se zastavili. Už nevím jestli kvůli něčemu jinému než jídlu. Aha, toaleta... ☺. Dál jsem jel jako první. Ale jenom chvíli, protože moje nadšení pro jízdu bylo zmařeno informací, že máme moře času a nemám tolik hnát. Takže jsem se propadl zase dozadu. Padl dotaz jak se zdržet. Napadlo mne, že bychom mohli hledat nějaký ten GPS poklad a zeptal se na to Vaška. Nejbližší byl ale prý asi 90 km vzdálen. Tolik času jsme ale zase neměli, takže jsme si museli najít něco jiného. Tedy jediné pomalou jízdu.

Zastavili jsme zase za chvíli, to když Tatrance zvonil mobil a my ostatní na ní čekali až se vypovídá. Dlouhou chvíli si Dig a Jana krátili mlácením nevinných jablek a snahou o jejich sběr.

Tatranka dorazila a my jsme mohli jet dál. Do Kouřimi nám zbývalo asi 2,5 km. Sjeli jsme kopec, přešli nějaký historický kamenný most, vjeli na dlažbu, po které jsme hekali do kopce, až na starobylé náměstí.

Na opačné straně liduprázdného starého centra u věže jsme zastavili, zaparkovali a zajistili kola.

A přišli naši průvodci. K čemu? Půjdeme s nimi nahoru do věže ke zvonům a jen kvůli nám a pro nás zvonit. Tý brdo...

A skutečně. Pustili nás dovnitř, a po dřevěných schodech, které my milovníci výšek vždycky dokážeme ocenit, jsme vylezli až pod střechu,

kde byly umístěny dva zvony. Jeden větší, druhý menší. Oba srdcem vzhůru. Dostali jsme obsáhlou přednášku o jejich historii a vlastně i o unikátním způsobu zvonění, který u nás existuje snad už jen na jednom místě v republice, Už nevím kde. Vkt.

Teda Viktoro! Ty snad nečeš ani svoje vlastní zprávy. To druhé místo je přeci v Rovensku pod Troskami... Dig.

Většinou jsou totiž zvony zavěšeny v dolní úvratí, tak že srdce visí volně dolů a provazem (dnes už bohužel elektromotorem) se z této rovnovážné polohy vychyluje.

Tady ne. V Kouřimi jsou zvony v klidu upevněny v horní úvratí, ve které jsou zajištěny prknem. Pouhým odstraněním zarážky se zvon zhoupne dolů, samozřejmě se sám od sebe neotočí o 360° a tak v maximu své vychylky udeří srdce do zvonu.

To aby zvon udržoval stálou amplitudu kyvů zajišťuje obsluha tzv. šlapáním. To je poměrně nebezpečná činnost, při které se jednou nohou stále šlape na uchycení zvonu a udržuje se tak stále kývání.

Ještě nebezpečnější je ale zastavení zvonu. Když chce obsluha zvon zastavit, musí ho nejdřív šlapáním rozkývat víc a víc, až se zvon otočí úplně nahoru a rukou se potom zvon chytne (aby se neotočil na druhou stranu) a opět se zajistí zarážkou.

Mohli jsme si to vyzkoušet. Nějak se mi ani nechtělo. Zkusila si to jen Tatranka, která asi i musela. A zářila při tom jak měsíček nad hnojem...

Sešli jsme schody dolů

a vyšli na ulici. Počasí nebylo moc slibné, vypadalo to, že bude pršet. A také už spadlo pár prvních kapek. A k tomu jsme ještě měli hlad. Já tedy moc ne ☺, ale ostatní ano.

Ted' ale jenom najít nějakou hospodu. Někdo si vzpomněl, že u vstupní věže, jejíž bránou jsme vjžděli, viděl jednu takovou. Myslím, že to byla Tatranka. Nasedli jsme proto na kola a jeli zpět.

Dojeli jsme k bráně. Po její pravé straně byla nenápadná budova s ještě méně nápadnou hospůdkou. Nějaký Gril Střelnice. Kola jsme dali do chodby, takže na ně nepršelo. Tedy kdyby pršelo. Na chodbě byly i záchody, čehož mnozí z nás hned využili.

Vešli jsme dovnitř. Interiér nebyl nikterak úchvatný, a docela i malý. Obsadili jsme dva stoly a vybírali si. Nejdřív pivo, měli docela výběr. Desítku, jedenáctku i dvanáctku.

Co nás ale zaujalo, byla nabídka jídel. Nebyla sice velká, ale ...

Kromě „normálních jídel“ v obvyklých porcích a cenách měli i několik jídel pro jedlíky.

Gramáž nezvykle velká a ceny naopak nezvykle malé. Nevím už jestli já samotný, nebo až na Hančino upozornění jsem si všiml Královské mísy. Bylo toho 750 g různých druhů masa (tuším že vepřový a kuřecí steak, ražniči a k tomu nádivka s oblohou) a to vše za pouhých 200 Kč. Láralo mně to, ale zase jsem se chtěl krotit. Hanka mi ale řekla, že jí zklamu když si to neobjednám a že budu sraab. No co jsem mohl dělat, řekněte? Objednal jsem si to z opečenými bramborami.

Ostatním jídlo po nějaké době přinesli a mně ještě stále ne. Prý musím počkat, protože toho je moc.

Gril Střelnice		
cca 300g	GRILOVANÉ KOLENO (posávané na průřezu, obloha, hořčice, křen, chleba 1 ks)	120 Kč
100g	GRILOVANÝ MEXICKÝ BOK (pikantní omáčka, obloha)	20 Kč
cca 200g	KOŘENĚNÁ VEPŘOVÁ KRKOVICE (s česnekovou omáčkou, obloha)	80 Kč
cca 200g	PIKANTNÉ KOTLETA (grilovací omáčka, obloha)	80 Kč
cca 200g	PIKANTNÉ KUŘECÍ PRSA (pepřová omáčka, obloha)	85 Kč
cca 200g	HOVĚZÍ CHILLI STEAK (s pikantní omáčkou, obloha)	95 Kč
cca 200g	VEPŘOVÝ STEAK (s hrubým pepřem, obloha)	85 Kč
cca 200g	KUŘECÍ STEAK (s pikantní pepřovou omáčkou)	90 Kč
JÍDLA PRO VELKÉ JEDLÍKY		
cca 300g	PLNĚNÁ PANENKA (s grilovací omáčkou, obloha)	100 Kč
cca 500g	SELSKÁ MĚSA (krkavice, kuřecí prsa, klobásy, grilovací omáčka, obloha)	150 Kč
cca 750g	KRÁLOVSKÁ MĚSA (krkavice, kuřecí prsa, špíz, domácí uzené, česneková omáčka, obloha)	200 Kč
Přílohy		
180g	Hranolky	20 Kč
180g	Krokety	20 Kč
180g	Americké brambory	25 Kč
180g	Opéčené brambory	20 Kč
4 ks	Bramborůčky	25 Kč

Co jsem mohl dělat? Musel jsem vydržet. Zatím jsem hladově pozoroval ostatní jak si pochutnávali na svých, taktéž obrovských porcích. Třeba Hanka si objednala 300 g vepřovou panenku tuším asi za 100 Kč. A jak si pochutnávala. Dig si pochutnával o něco méně, ale rozhodně si nestěžoval. A Jana? Ta ani radši nic neříkala. A já jsem přitom jenom koukal...

Ale i já jsem se dočkal. A stálo to zato. Velký talíř plný jídla.

Nevěděl jsem kam dřív skočit. Hanka se mě snažila zase krotit v rychlosti jedení, ale už i Dig jí okřikl ať mě nechá. Děkuji ti náčelníku, že ses mě zastal... ☺. Přílohu, brambory, jsem dostal až za chvíličku na samostatném talířku, protože na ten velký by se to pro samé maso už nevešlo.

Byla to báseň. Ale bylo to ho i na mně dost. Ne že bych to nesnědl, to bych považoval za osobní prohru se živlem zrádla, ale byl jsem docela rád, když jsem to už dojedl a když jsem měl už prázdný talíř.

Nadšený jsem však nebyl jen já, ale i všichni ostatní a nejvíc snad Hanka. O obědě v Kouřimi mluví zasněně i měsíc po výpravě...

Chutnalo všem tak, že si Dig nechal zavolat kucháře. Sice jsme bohužel neměli děkovátka, ale přesto musel. Číšnice byla dost překvapená a vyvedená z míry. My jsme zase byli překvapeni, že za námi nepřišel chlap jako hora, kterého jsme asi všichni očekávali, ale mladá holka.

A Dig začal s kamenně neutrálním obličejem: „To jste byla Vy, kdo připravoval tahle jídla?“

Její odpověď „Ano“ v sobě skrývala špatně skrývané rozrušení a obavy z dalšího průběhu rozhovoru.

Dig pokračoval téměř básnicky: „No víte, už jsme sjezdili světa kraj, ale takhle výborné jídlo jsme ještě nikde nejedli!“

Dopad kamenů, které spadly ze srdce kuchařky i číšnice jsme mohli snad i slyšet....

Naše nadšení bohužel kalila skutečnost, že venku pršelo. Takže jsme nikam nespíchali. Po chvíli ale už déšť ustával až úplně přestal, takže jsme mohli vyrazit na cestu.

Radši jsem se oblékl do nepromokavého, i když to bylo zbytečné. Moc kapek na mne už nespadlo.

Z Kouřimi, která nás tak přímo pohádkově nasýtí, jsme odjeli na západ. Vlastně na jihozápad. Bylo sice pořád pošmourné pod mrakem, ale alespoň nepršelo.

Přes Molitorov, který mně zaujal svým názvem, jsme se dostali zase ke kopci nahoru. Po cestě se někde zasekla Jana s Vencou, ale po chvíli nás dojeli. Ten kopec, o kterém jsem psal ale nebyl tak strašný, to nás spíš překvapil než unavil. Za ním jsme se zase zastavili na krátké načerpání sil a pokračovali dál.

V Olešce jsme přešli hlavní silnici z Kostelce nad Černými Lesy do Kutné Hory a jeli rovně na Nučice. Kousek za křižovatkou se zasekla zase Tatranka, tak jsem na ní počkal a společně jsme potom jízdou z kopce dojeli ostatní. V Nučicích si navigátorka Jana nějak nebyla jistá, kudy přesně máme jet. Takový jsem alespoň měl pocit, když jsme z vesnice vyjžděli jednou, snad

náhodně vybranou silnicí. Z rozhovoru nějaké paní se svou dcerou na kole, aby jela na Výžerky, což byla stejná cesta, jakou jsme jeli my, jsem vydedukoval, že správně jedeme. Hned jsem se snažil to Janě říct, jenže se mi to moc nedařilo, protože já jsem byl na konci, Jana na začátku našeho pelotonu a přitom jsme jeli docela rychle po úzké silnici se samými zatáčkami. Kousek před Výžerky jsem Janu konečně dohnal, abych jí řekl, že na ty Výžerky jedeme správně 😊.

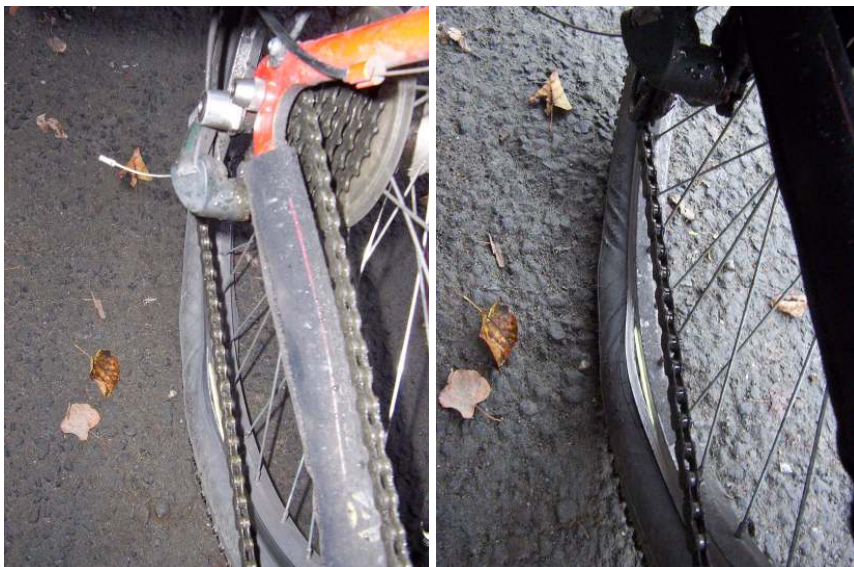
Z vesnice jsme dojeli na křižovatku, kde se opět rozhodovalo kam dál. Jestli budeme pokračovat rovně nebo jestli nezahneme doprava a

nenatáhneme tak trochu čas. Během toho nás vyrušila dodávka, která chtěla mermomocí zatočit doleva a my jsme tak museli uhnout z prostředku křižovatky. Rozhodlo se ale, že pojedeme rovně, k Marjance, že si s časem nebudeme hrát.

V lese, po 1,5 kilometru jízdy jsme opustili přímý směr, kterým bychom se dostali úplně někam do pryč a zahuli doprava. Cesta byla příjemná a hezká, zvlášť když jsme vyjeli z lesa a otevřela se před námi krásná krajina s lesy a loukami všude okolo. A navíc nás čekala jízda z kopce dolů. Co víc si přát?

Co? Třeba to, aby šlo všechno bez problémů, aby nebyl žádný problém s kolem. Což se bohužel nesplnilo. Moje nadšení by asi nesdílel Venca, kterému se stala poměrně závažná nehoda s kolem. No, poměrně... Najednou zastavil a šel se podívat na zadní kolo. Co se stalo? Prasknul mu ráfek... Spíš by se mělo říct, že je všechno v hajzlu než jen „poměrně závažná nehoda“.

Ráfek zadního kola byl na jednom místě na pravé straně... podélně prasklý. Ale ještě držel.

Co šlo dělat? My všichni jsme s Vencou doufali, že to ještě nějaký čas vydrží. Odpojila se zadní brzda aby svým tlakem na ráfek ještě nezhorsila situaci a opatrně bez velkých nárazů se jelo dál. Za Vlkancicemi nás čekal příjemný a dlouhý kopec skloněný přívětivě dolů v klesání 9%. Venca si přitom bez zadní brzdy asi užil. Naštěstí byla silnice víceméně přímá, široká a bez aut, tak to snad tak strašné nebylo. Jenom se někde zasekla Hanka. Po chvíli se objevila, dojela mně a pokračovali jsme spolu, přičemž mi stačila pochválit mojí bundu. Krásnou novou...

Jeli jsme akorát včas abychom byli přímými svědky konce Vencova zadního kola. Ano, bohužel moc nevydrželo a kousek před známou restaurací na Marjance skončilo svůj dlouhý kolový život a odešlo do věčných ráfkových lovišť. Venca zase zastavil a šel se podívat, co se děje. Teď to už jednoduché

odpojení brdy spravit nemohlo. Prasklý ráfek nevydržel tlak duše a pláště a otevřel jim cestu ven. Duše vyhrězla bokem ráfku. To byl konec. Na tomhle už jet nešlo.

Co teď? Naštěstí jsme byli kousek od té hospody, takže jsme se přesunuli tam. Co dál se uvidí. My jsme jeli a Venca kolo vedl. Cestou Dig referoval o výhodách dvouplášťových ráfků.

Hospoda nebyla tak narvaná jako minule, na Narozeninách. Venku třeba neseděl vůbec nikdo. Nebýt toho počasí a té zimy, tak bych se i divil. Jana se šla zeptat dovnitř, jestli by někdo náhodou neměl nějaké zbytečné, nepotřebné kolo. Kupodivu ne. Ale dostala tip a telefon na nějakého člověka z nedalekého Ondřejeva, který má snad cykloobchod. Venca mu hned zavolal. Nevím přesně jak, ale domluvili se. Vůbec také nevím, jak a kdy to udělali, ale najednou byli i se špatným kolem pryč. My jsme zatím ustájili svá kola uvnitř zahrádky a šli si sednout do lokálu.

Seděli jsme u stolu vyhrazeném pro kuřáky. Bylo to dokonce zvýrazněno nechutným nápisem a obrázkem, aby to pochopily i zpitomělé kuřácké mozky. Nebyl jsem sám, komu se to nelíbilo. Hanka byla asi zhnusená, protože ceduli položila na stůl, nápisem dolů, aby to nebylo vidět.

Obsluha nebyla zrovna z nejpříjemnějších. Zajišťovala ji dost neochotná slečna, která na otázku jestli mají palačinky jenom řekla „Ano“ a odkráčela kamsi jinam. No nic.

Objednali jsme si všichni čaj a později skoro všichni i ty palačinky. Byly moc dobré, jenom do mě klouzaly zase moc rychle, takže ve chvíli kdy Tatranka dojížděla teprve první ze dvou, já jsem se na ní už prázdným talířem hladově díval. No dobře ani ne tak na Tatranku samotnou, ta by ještě musela nějakou dobu hodně jíst, aby byla jako strava použitelná, jako spíš na její talíř ☺.

A už dorazil Venca s Petrem. Měli zadní kolo. Nepořídili sice nové, ale onen člověk jim na dobré slovo půjčil svoje. Hned ho tam namontovali a poté co si dali pivo jsme mohli jet. Odjezd trochu pozdržel ještě Petr, který zjistil, že mu odešel jeden popruh upevňující pravý bágl na nosič. Nějak se to zadrátovalo gumicukem a už konečně jsme mohli. Byla už úplná tma, takže jsme si oblékli své slušivé reflexní oblečky a vyrazili na cestu.

Jeli jsme do Chocerad po úzké cestě podél Sázavy. V jednom místě byla hrozná silná mlha, že nebylo skoro vidět na cestu a světla se zvláštním způsobem odrážela. Mlha byla ale jen krátký úsek.

V Chooceradech jsme se nijak nezastavovali a přes jednu krátkou jednosměrku, kterou jsme jeli v protisměru a nikdo kromě mě si toho nevšiml (a já jenom proto, že jsem o ní věděl), jsme pokračovali podél Sázavy dál. Podjeli jsme dálnici a jeli po úzké silnici mezi domky, na které byly každou chvíli ležící policajti, někdo tomu říká retardéry.

Vkt.

Nebo retardovaní policajti??

Dig.

Všichni před nimi pořád zpomalovali a já nechápal proč, protože nepředstavovaly žádné nebezpečí. No nic.

Najednou jsme jeli z kopce a mně připadalo že to není možné, když jsme ještě před chvílí byli skoro na úrovni řeky. To bychom teď museli být pod její úrovní...

Hledali jsme nocleh. Nějak se nám ztratil. Nejdřív jsme se koukali na nějaký bílý dům, který vypadal jako hotel. Ale nebylo to ono. Tak jsme jeli do tmy dál. Bez světel by to nešlo. Naštěstí to netrvalo dlouho a byli jsme v cíli. Sice jsme to hned nevěděli, ale byli. Ubytovna, Tesco barák. Přišel chlap, že tady majitel se kterým se Jana domlouvala není. Ale věděl o co jde. Otevřel garáž na kola a zeptal se nás, jestli budeme jíst. Nechtěli jsme. Vzali jsme si bāgly, Jana zase frajersky na rameno a šli jsme s pánem nahoru podívat se na pokoje.

No. Pokoje byly docela malé, akorát tak pro nás. Byla tam ale zima. za chvíli to nebylo tak strašné. Teplu jsme si i díky půjčeným přímotopům udělali, ale zpočátku zima byla. Stejně jako minulou noc spal Dig se všema ženskejma. To je hrozný.

Z ubytovny stojí ještě za zmínku to, že tam probíhala bouřlivá rekonstrukce. Všechny pokoje na opačné straně chodby tím byly nějak poznamenaný.

Sešli jsme se u holek a Diga a povídali si a zobali pochutiny. Bylo to příjemné.

Jenže pomalu padala únava. Tak jsme šli spát...

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Poddubí	47	1802	54	14,9	9-15

Neděle 22. 10. ráno

Přenosné topidlo topilo tuším celou noc, takže náš malý a nevětraný pokojík měl docela hutnou atmosféru. Téměř bylo vidět co dýcháme. Ale obsah kyslíku se zřejmě ještě nesnížil, takže jsem se díky tomu stejně probudil.

Jenže, jako už bohužel obvykle, jsem otevřel oči stejně jako ostatní, tedy pozdě. Muselo být už něco kolem osmé hodiny. Nasnídali jsme se, já jsem měl zase celozrnný rohlík s taveným sýrem (aby té zdravé výživy ale nebylo moc, tak nebyl nízkotučný), od Venci jsem zase dostal kus nějaké sladké dobroty. Takhle nesnídám ani doma.

Okolo deváté jsme už odcházeli, snad jsme už i museli. Kola byla v pořádku v garáži, takže nám nic nebránilo odjet.

Já jsem si ještě vzpomněl, že mám špatně nastavený rozměr kola na cyklopočítači. Zeptal jsem se tedy Diga na správnou hodnotu a hned jsem jí tam dal. Tedy alespoň jsem si to myslel...

Bál jsem se toho, že pojedeme zpátky, do kopce, který jsme včera večer tak příjemně sjížděli. Naštěstí ale ne. Cesta do kopce nás sice stejně nutně nemohla minout, ale alespoň ne hned. Místo toho jsme jeli podél toku řeky Sázavy, po turistické cestě plné podzimního různobarevného listí.

Dojeli jsme takhle až k můstku přes potůček. Byl sice krátký, ale zato úzký a hlavně vlhký, takže nebyla zase taková sranda po něm jet. Z můstku na zem bylo třeba bezpečnější sklouznout než se pokoušet o chůzi.

Dál jsme jeli po mírně rozbahněné cestě, kde jsme zase děkovali našim blatníkům a naopak se drželi dál od Petra s Vencou, kteří neměli blatníky vůbec. Hanka také zjistila, že jí vypadává skříčko z jejího reflektoru. Dvě žvýkačky to dočasně spravily.

Cesta vedoucí podél nějakého potoka byla úzká a plná kořenů, takže jsme si dávali pozor.

No, abych nepřeháněl, nijak strašné to nebylo, vlastně to nebylo vůbec nic hrozného...

Les najednou skončil a my se ocitli v chatové osadě na začátku Senohrab. Jen co jsem dojel já a za chvíli i Hanka, tak jsme pokračovali civilizací dál. Dig nám zrovna slíboval nějaký prudký kopec směrem nahoru. Jen co jsme objeli bandu zirájících dětí, tak to začalo. Vjeli jsme zase do lesa, možná to byl spíš park, a začali stoupat. Cesta to nebyla moc příjemná. Nejen kvůli docela velkému stoupání, ale také kvůli mizernému povrchu, plném děr a kamenů. Nahlas jsem říkal sice něco jiného, nechtěl jsem demoralizovat naše milá děvčata a ženu (k tomu jim bohatě stačil kopec samotný), ale bylo to tak. Jednou se mi dokonce podařilo se o jeden šutrík zastavit a potom jsem se díky stoupání nemohl rozjet.

Dojeli jsme zase k nějakým chatkám. Ostatní pokračovali dál a jen já s Vencou jsme čekali na Hanku, která se zase při stoupání kochala podzimní přírodou hýřící snad všemi barvami. Protože ale Hanka nejela nějak dlouho, jel Venca za ní dolů. Já, lenoch, ne...

Hanka se po chvíli objevila a jela dál, Venca ji ale nenásledoval. Někde se zaseknul. Chvíli jsem čekal dál na něj, ale bylo to zase nějak dlouho, tak jsem jel za ostatními, kteří čekali opodál. Venca se ale ukázal živý a zdravý. Kde se zdržel nevím, to je záhada.

Myslel jsem si, že už bude kopců konec. Ale to jsem se jako obvykle zmýlil. Nájezd na rozvrtný most přes železnici jsem ještě za kopec nepovažoval, i když jsem do něj musel těch pár metrů šlapat stejně. Za mostem ale tu stoupající silnici nešlo i při největší míře tolerance neoznačit jako kopec. Hanka se někde zdržela. Později jsme se dozvěděli, že se pokoušela fotit mlhu. Tehdy jsme to ale ještě nevěděli a tak jsme na ní nejdřív chvíli čekali a potom se za ní jeli Petr s Vencou podívat. A já lenoch jsem zase čekal tam, kde jsem zastavil. Hanka byla v pořádku, už jsme věděli kde byl problém a že vlastně žádný problém nebyl.

Ostatní nám mezitím ujeli a tak mě překvapilo, že Hanka věděla kudy dál. Bylo mi sice jasné, že jeli nahoru, ale nevěděl jsem kudy. Hanka nás ale neomylně svedla. Ze silnice. Na chodník. Zde bylo stoupání sice asi větší, ale zato byl ten úsek cesty kratší.

Na konci chodníku, před vjezdem na silnici jsem si ještě všiml ostatních, jak na nás čekají. Za pár okamžiků, kdy jsem se soustředil na své šlapání už tam ale nebyli. Sice jsem tušil, že nejspíš pokračovali rovně, ale nebyl jsem si jistý.

A Petr, Venca ani Hanka to zrovna také nevěděli, asi se také zrovna neřídili. Co teď? Nevím vlastně proč a jak, ale Petr s Tomášem si mysleli, že zahrnuli doleva. No tak jo, tak jsme zahrnuli také a jeli po stopách našich druhů.

Jeli jsme pořád po ulici mezi rodinnými domky. Sjeli jsme jeden kopeček, vyjeli další, ale pořád jsme neviděli ani stopy po ostatních, ani je samotné. To už bylo podezřelé, tak rychle jet nemohli. Hanka už tušila tu krutou pravdu a radši nejela moc rychle aby se nemusela tolik vracet. My ostatní jsme se o skutečnosti museli přesvědčit přímo, po projetí další zatáčky, za kterou byl výhled do dálky. Nikde nikdo. Museli jet jinudy. Takže jsme se otočili a jeli zpátky na křižovatku.

Tam jsme zahrnuli doleva a za chvíli jsme už zjistili, že jedeme dobře, protože jsme na vrcholu dalšího kopce viděli Janu ve své slušivé reflexní vestě. Dojeli jsme je, sdělili své dojmy a šlapali dál na Velké Popovice.

Nevím, jestli bylo víc možností, jak se tam dostat, my jsme ale měli jet přes Mirošovice, takže jsme za mostem přes přípojku na dálnici D1 zatočili doprava a hned pokračovali v jízdě do kopce. Ta ale naštěstí po pár desítkách metrů skončila, chvíli byla rovinka a potom se to po dlouhé době svazovalo dolů. Toho jsem využil k tomu, abych předjel Petra. Abych mu ukázal jak se jezdí rychle. Petr si toho všimnul a také zrychlil. No, byl rychlejší. Už už jsem ho dojížděl, když jsme vjížděli do zatáčky, tak jsem radši ubral. No a auto jelo. Znovu jsme přešli dálnici a už vjeli do Mirošovic. V zatáčce jsme potkali bandu elastáků na silničních kolech a už jsme jeli z kopce dolů. A dlouho a se zatáčkami. No, byla to nádhera.

Dole nás čekalo malé vystřízlivění v podobě stoupání. To by nebylo tak strašné, kdybychom ho vyjeli bez zastávky. A kdyby si někteří nezapomněli zařadit lehčí stupně...

Vlevo na hlavní, zase (už asi potřetí) přes dálnici a potom hurá na Popovice. Vkt.

Je mi opravdu líto, že do toho vstupuju, ale přes dálnici jsme nejeli ani jedinkrát. Nejdříve šlo o silnici první třídy č.3, pak znovu a na úplný závěr dálniční sjezd k oné silnici. To jen pro upřesnění. Dig.

Cestou rozebírala Tatranka s Tomášem nápad jet v zimě mezi svátky na hory, já jsem se zase bezvýsledně snažil komunikovat s pasoucími se krávy v jejich rodném jazyce. Občas projelo kolem nás nějaké auto, ale jinak byl klid.

Jak už to tak bývá zvykem, postupně se oddělili závodníci od turistů, kteří se kochají hlavně krásou přírody i krajiny. Vkt.

Já bych to poopravil; oddělili se turisté od flákačů. On takovej turista, přestože je vyznavačem kochání a rozhlížení, má dost přesně ujasněno, jaké tempo kde použít... Dig.

Já jsem s Hankou nespíchal, protože jsem na rozdíl od ní nevěděl kdy máme v pivovaru být. Jo aha, vy to nevíte. Dnešní poslední atrakci je návštěva Velkopopovického pivovaru. To zařídila Jana.

Čekal nás krátký sjezd, který byl jako obvykle následován stejným stoupáním. Než jsme se ale k němu dostali, museli jsme projet jednou vesnicí, která mi utkvěla v hlavě tím, že mi v zatáčce štěkal nad hlavou vlčák, kterému koukala velká část těla nad vysokou zdí.

Teprve v tom stoupání mi Hanka řekla, že vlastně pospícháme, protože máme být asi v 11:30 v tom pivovaru. Vzhledem k tomu, že už bylo bezmála 11 jsem to neviděl příliš růžově. Nebo bylo víc? Už nevím...

Ostatní jsme už zase neviděli. Ale to bylo jedno, stejně bychom jeli stejným tempem. Zahlédli jsme je teprve za jednou křižovatkou, kde na nás asi celí netrpkeliví čekali. To jsme byli už kousek před Popovicemi, do kterých jsme naštěstí museli jet z kopce dolů. Klesání to bylo docela dlouhé a relativně prudké, takže jsem nabral slušnou rychlost něco okolo 60 km/h. Možná až nějak moc snadno. A při téhle rychlosti mně v obci ještě předjížděla jedna kráva v autě. Ukazoval jsem si na čelo, jak je blbá, když mně ještě předjíždí. To jsou dneska řidiči...

Z kopce jsme jeli pořád až na křižovátku, za kterou jsme viděli už pivovar. Ten nás přivítal vznešeně zvednutou závorou, za kterou jsme zaparkovali na parkovišti. Už na nás čekal pán, který nás měl provádět. Kola jsme ani nezamykali, vždyť byly za vstupní závorou a pod dohledem ochranky. Rovnou jsme šli na prohlídku.

Areál pivovaru je na exkurze asi zvyklý. Všude byly informační panely se šípkami co kde je, což by zaměstnanci asi nepotřebovali. Když jsou

náhodou střízliví, tak to nepotřebují a když jsou ve svém provozně pracovním opojení, tak by jim zase žádné cedule nepomohly.

Vešli jsme do vstupní haly, bývalé varny. Dominantou zde byl jeden nerezový varný tank, který se ale asi už nepoužívá. Jako ztracená v tom velkém prostoru vypadala pípa s pultem. I když významem to byla nejdůležitější součást haly, byla v té prázdnotě jakoby utopená.

Náš průvodce se beze slov postavil za pípu, vytáhl sedm plastových kališků a naplnil je pivem. To mě nijak nepřekvapilo, protože součástí prohlídky měla být i ochutnávka. Dotklo se mě spíš to, že jsme dostali jenom jedno a navíc to byla snad pouze třetinka.

Jana se ještě zeptala, jestli nemají i tmavé. Měli, ale nebyl o něj velký zájem, tak připravil jen jedno, o které se zájemci podělili.

A šli jsme do výroby. Exkurzní trasa začala několika starými informačními tabulemi. Podle písma, obrázků a stylu byly patrně z První republiky. Obsahovaly srovnání výživné hodnoty piva s dalšími základními potravinami a zdůvodněním, proč je vhodné pivo pít.

VÝŽIVNÁ HODNOTA PIVA

$\frac{1}{2}$ LITRU PIVA VYROVNÁ SE

32 gramů másla	284 gramů brambor
105 gramů chleba	470 gramů jablek
385 gramů mléka	

Illustrations include a glass of beer, a plate of butter, a basket of potatoes, a slice of bread, a glass of milk, and several apples.

Další zastávkou byla prázdná hala nad varnými tanky. Tam jsme vyslechli krátkou přednášku o výrobě piva a zejména o jeho ingrediencích. Průvodce nám ukázal slad na světlé pivo, tmavý slad pro tmavé pivo a ještě tmavší slad, který se do piva přidává už jen kvůli chuti.

Popsal nám proces výroby, ale stejně jsem to nepochopil. Pamatuji si jen několik technických údajů. Varné tanky, na které jsme se dívali, mají čtyři, každý o objemu 500 hl. Tanky jsou vyrobené z nerezové oceli, jen vnější plášť je z estetických důvodů s měděným povrchem.

Tanky i přes svůj obrovský objem vyrobí za den 11 věrek. Protože jsem neznal proces výroby piva, překvapilo mě množství chmele, jaké se použije na jednu várku. Byl to totiž pouze takový malý pytlík, hmotnost musel mít maximálně jednotky kilogramů. Oproti tomu sladu se použije hodně, na jednu várku tuším 900 kg.

Sešli jsme o patro níž a tam nám na chodbě ukázal schéma technologického postupu výroby piva. Zajímavé. Ale stejně nechápu. Naše další kroky vedly do sklepa, k tankům, kde pivo zraje. Jejich technické parametry si už nepamatuji, vím jen, že jsou plně automatizovány, takže napouštění, vypouštění a třeba i čištění řídí počítač.

Byla tam docela zima a naopak my jsme jim tam prý mohli ovlivnit klima, takže jsme tam dlouho nepobyli. Trochu jsem se zdržel a už se mi skoro ztratili. Naštěstí se po mně ohlédl Petr, takže jsem se našel.

Vyšli jsme ven z budovy a náš průvodce nás zavedl ke kleci s kozlem. Říkal nám, že jsou kozli dva, ale bydlí odděleně, protože se nesnáší. Dál jsme šli do stáčírny, kde se pivo nutí téct do sudů a lahví. Linka sice zrovna v den naší návštěvy nebyla v provozu z důvodu pravidelné údržby, ale zajímavé to přesto bylo. Ještě cestou do tohoto provozu jsem viděl snad poprvé v životě palety plné prázdných a nepolepených láhví od piva, stejně jako jsem neviděl tolik sudů pohromadě.

Cestou do stáčírny nám ještě ukázal nabídku reklamních a propagačních předmětů a také řez sudem. V samotné stáčírně se skutečně nic nedělo. Bylo tam ticho po pěšině, jen pár osamělých pracovníků cosi čistilo tlakovou vodou. Přestože jsme tedy byli ochuzeni o ruch při plnění láhví a sudů pivem, viděli jsme něco zajímavého. Byl to způsob očisty pohyblivých pásů, který by zcela určitě způsobil srdeční kolaps nejednomu inspektorovi bezpečnosti práce.

Vyšli jsme zase ven a šli se podívat na toho druhého kozla, který je maskotem celého pivovaru. Byl roztomilý.

No a to byl konec exkurze. Bylo to zajímavé.

Další bod našeho programu byl oběd. Jenom jsme se přesunuli o pár metrů dál k hospodě. Vevnitř nebylo volné místo, tak jsme si sedli ven. Pravda, teplo zrovna nebylo, ale hlad zvítězil nad chladem. Jenom to bylo venku bez obsluhy, Takže jsme museli jít každý jednotlivě dovnitř a u pípy si kromě piva objednat i jídlo. A také ho hned zaplatit. Naštěstí se nás servírce zželelo alespoň do té míry, že otevřela jedno okno, které bylo u našich stolů a objednané jídlo nám dávala na parapet. Při čekání na pokrmy a vlastně i při jídle jsme se různě bavili. O kolech, o kolech a taky trochu o kolech.

Předmětem našeho zájmu byly i některé zajímavosti v našem okolí. Jako třeba prodejna suvenýrů, do které se šla podívat Tatranka, ožrala, kterému spadla na chodník jedna flaška piva, rozbila se a on jí tam nechal ležet (to, že rozbít pivo je skoro vlastizrada radši přecházím), nebo závodní bagr, který se řítíl po ulici rychlostí, o které jsem ani nevěděl, že jí může takové vozidlo vyvinout. A také o kolo jednoho lehkooděného elastáka. Někde mu ukradli půlku vidlice.

Nebo jinak; měl přední vidlici s uchycením kola jen na jedné straně, jako je to poslední dobou k vidění na některých motorkách. Hanka se navíc

zajímala zase o mně. Tedy o to, jak rychle a pohledně jím, protože se mně už delší dobu snaží naučit jíst pomaleji jako normální lidi a ne tak hltat jako hladový pes... ne, to je nepřesné. Jako hladový vlk... taky ne. Už vím, jako JÁ. A tak jsem se opravdu snažil. Snad jsem jí tentokrát nezklamal.

Už byl čas k odjezdu. Platit jsme už nemuseli, protože jsme to zvládli při objednávání. Takže se jenom upřesnila trasa, zavolalo se Plašanovi, jestli není na své služebné, protože pojedeme kolem a po jeho zamítavé odpovědi jsme vyrazili. Nejdřív po hlavní a po odbočení na Petříkov po vedlejší. Protože jsme se před odjezdem z hospody skoro všichni nabalili, tak jsme si teď zase skoro všichni odlehčili.

Sice se to možná nezdá, ale fakt bylo vedro. Dostali jsme se do vesnice, na kterou jsme odbočovali z hlavní. Nijak jsme se tam ale samozřejmě nezastavovali, proč taky. Díky naší závratné rychlosti si z té vesnice ani nic nepamatuji. Tedy až na to, že se proti nám vyřítíl zase ten závodní bagr.
Vkt.

Ba ne, Viktore. Ten nebyl závodní, ale jen tréninkovej. Neměl totiž na dveřích a kapotě startovní číslo.
Dig.

Jeli jsme z kopce a já jsem zase jel přes 60 km/h, skoro 70 a ani jsem se nemusel moc snažit. Vzhledem k tomu, že ten kopec nebyl zase příliš prudký, tak se mi to nějak nezdálo..." Že já mám ten počítač pořád špatně nastavený, říkal jsem si. A pak jsem si uvědomil, že si nepamatuji na nastavování poslední číslice, tedy vlastně první. Že jsem tam místo 1980 omylem nechal 2980. Když jsem se o tom později zmiňoval Digovi tak si také nepamatoval, že bych tam ráno nastavil tu jedničku. Tím by se ovšem mnohé vysvětlovalo. Třeba to, že ta řidička, která mě předjížděla v Popovicích

možná vlastně nebyla taková kráva... a nebo jo, akorát v tomhle okamžiku jela správně...

Projeli jsme Modleticemi, pak okolo ohyzné béžové škatule nějakého velkoskladu a na vrcholu stoupání před křižovatkou jsme se zastavili. Vlastně oni zastavili aby počkali na mě s Hankou.

A hurá do Dobřejovic. Bylo to z kopce, který se silničářům zdál dost prudký, protože nás na to upozornili dopravní značkou. A měli docela pravdu, rychlost bych bez brždění označil skoro až jako nebezpečnou. V Dobřejovicích jsme zahrnuli doprava na Čestlice a co jsme jednou sjeli, jsme museli zase vyjet. Za přejezdem dálnice už byly Čestlice. Zastavili jsme a Petr s Vencou a Janou se dohadovali kudy pojedou. Chtěli se od nás totiž odtrhnout.

Dig s Hankou a Tatrancou mezitím pokračovali dál a my jsme najednou nevěděli kam jeli. Doprava nebo rovně? Zkusili jsme jet rovně, kde se nám to nějak víc líbilo. Dojeli jsme na Čestlickou návěs, pokud to tedy návěs byla a zahrnuli ostře doprava. A teprve za Plašánovou služebnou jsme zahlédli Diga a spol. Jeli jsme tedy správně a také jsme si ověřili Janiny navigační schopnosti, protože kdybychom bývali jeli doprava a ne rovně, tak bychom je asi předjeli.

Nějak mi ale byl divný směr, jakým jsme se ubírali. Vždyť jsme najednou jeli od Prahy. A ne ku Praze. Teprve po mém zvědavém dotazu nebo spíš zvědavé a nenápadné otázce jsem se dozvěděl, že jedeme schválně oklikou, abychom trochu nahnali kilometry a čas. Byli jsme v Praze zkrátka moc brzy. Chudák Venca se nejspíš nudil a zřejmě si potřeboval monotónní cestu nějak oživit, pročes najednou vjel do škarpy div, že nespadnul. Tak jsem to alespoň viděl zezadu. Nebo se zase honil s Petrem?

Projeli jsme Nupaky a v Kuří jsme odbočili doleva, abychom se dostali do Kolovrat bez toho abychom dojeli do Říčany. Ty se totiž už povážlivě blížily. Už jsem viděl budovu Interieru Říčany. Dostali jsme se na nějakou cestičku, která snad ani nebyla silnice. Sice jsme na ní potkali traktor, ale normální silnice to asi nebyla. Další domky nás uvítaly v další civilizaci. Nějaké náměstíčko, kopec, kostel u kterého jsme zastavili, nabrali síly a ztratili další drahocenné minuty. Našel jsem se až když jsme dojeli k jednomu viaduktu. A vida - Kolovraty. Tady to už znám, tady jsme na Narozeninách čekali na Michala s Radkou a viděli sovu. Tu jsem ale teď neviděl. Blížili jsme se k Bedaříněvsí, pardón Uhríněvsí. Venca nevěděl roupama co dělat a pořád jezdil vepředu. Už mě to nebavilo, tak jsem šlápl do pedálů, přeřadil a jel za ním. Venca pochopil můj úmysl a přidal taky. A už jsme jeli... ☺. Snad jsem na chvíličku Vencu i předjel, nebo mě možná nechal předjet.

Ostatní nás dojeli překvapivě brzo, asi museli taky přidat, takže jsme už společně dojeli na křižovatku s hlavní. Tam se Venca s Petrem a Janou rozloučili. Dál na Vinohrady jsme pokračovali sami.

Trasa je už notoricky známá. Přes Uhríněves okolo Výzkumného ústavu živočišné výroby do Dubče (tam jsem si konečně ověřil, že mám skutečně špatně nastavený počítač), okolo kaliště patřícího k teplárně, do Štěrbohol, mostem přes Štěrboholskou radiálu a do kopce na hlavní do Malešic. Až tam se cesta mírně zkomplikovala. Normálně tam najedeme na chodník a pokračujeme po něm až k Technickým plynům. No jo, jenže chodník byl rozkopán, takže jsme museli tu čtyřproudou hlavní silnici, na které je pořád poměrně silný provoz přejít. Byl jsem překvapený záplavou sprostých slov, které vycházely z Digových úst. To jsem nevěděl, že jich tolik umí ☹. Alespoň jsem se trochu pobavil, když jsem viděl, jak některá auta zpomalují, když jejich řidiči viděli naše žluté reflexní vesty. Dál jsme už jeli normálně až na Vinohrady.

Tak to aby asi tak bylo všechno. Snad to stačí...

Vkt.

Úžasné, Viktore, fantastické, nenapsal bych to líp.

Dig.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	47	1874	53,8	16	8-19

Celková technická data:

Účast

sedm nenapravitelných...: Tatranka, Dig, Viktor, Hanka,
Jana, Petr a Vašek.

Oficiálně přiznaná
kilometráž

110 km

Příště

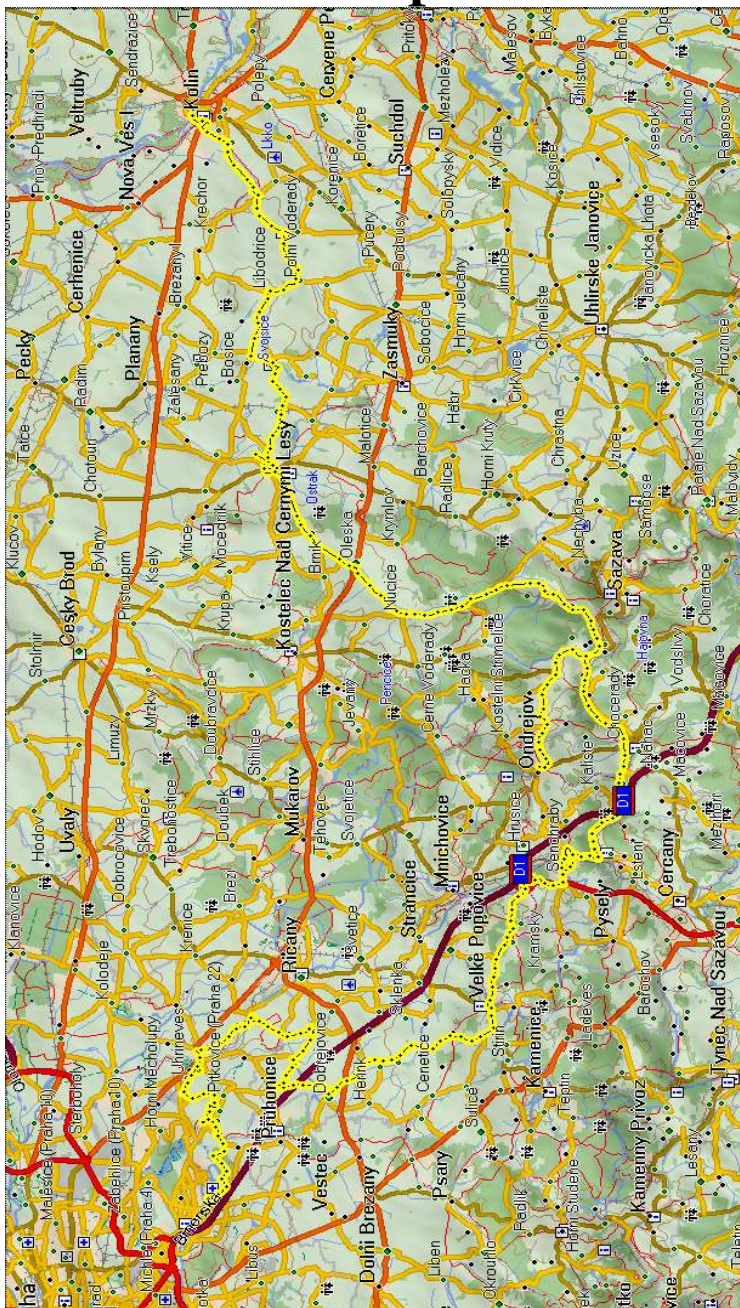
Uzavírání cest

Trasa výpravy		
Praha Vinohrady	Nučice	Velké Popovice
<u>Kolín</u>	Výžerky	Petříkov
Radovesnice	Vlkančice	Modletice
Olšany	Chocerady	Dobřejovice
Černé Voděrády	Hvězdonice	Nupaky
Nouzov	<u>Poddubí</u>	Kuří
Svojšíce	Hláška	Uhříněves
Kouřim	Senohraby	Dubeč
Molitorov	Mirošovice	Malešice
Oleška	Dolní Lomnice	Vinohrady

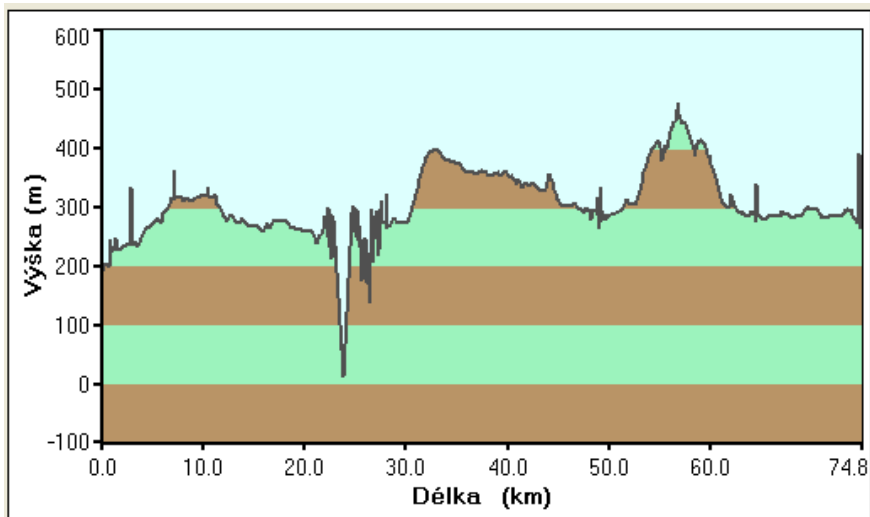
Osoby, jejich zkratky a písmo:

Tatranka (Ttr), Dig (Dig), Viktor (Vkt), Hanka (Hnk), Jarka (Jrk), Plošan (Plš), Tomáš (Tom), Jana (Hör), Vladimír (Vld) Michal (Mch) Jan Vl. (Slp), Jan VII. (VII). Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

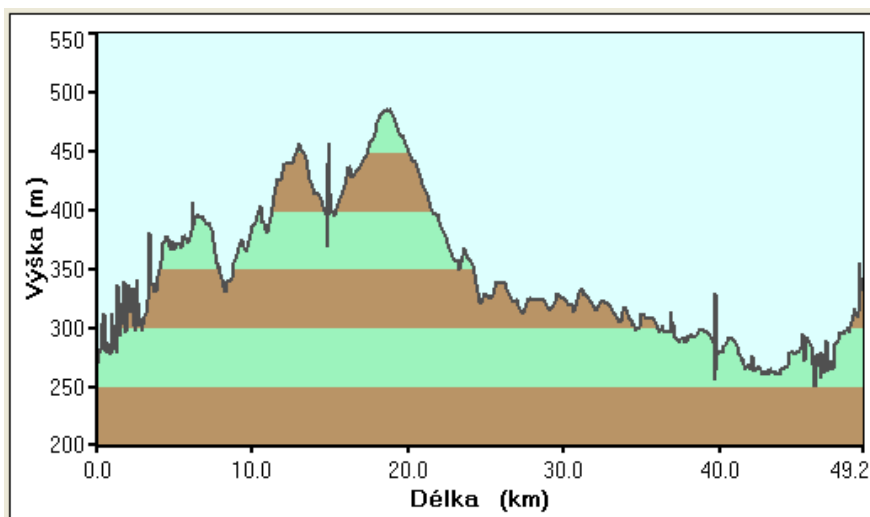
Obrazová příloha

Pohled na celkovou trasu i se zastávkou na Ondřejov pro náhradní ráfek. (vyznačeno čerchovaně)

GPS profil trasy – den první

GPS profil trasy – den druhý

© Hell's Tour_{club} 2006
Dig & Vkt
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz